

DE VISSCHER EN ZIJN VROUW.

ER woonden eens een visscher en zijn vrouw in een armoedig hutje dicht bij de zee; de visscher ging er elke dag op uit en vischte de geheele dag.

Eens zat hij met zijn hengelsnoer te visschen en keek in het heldere stille water naar het aas; plotseling werd dat naar beneden getrokken, en toen hij de haak snel optrok, hing er een groote visch aan. Toen de visscher hem van de haak genomen en in zijn boot gelegd had, hoorde hij de visch zeggen: „Ach goede man, laat mij alsjeblieft nog leven. Ik ben geen echte visch, maar een betooverde prins, en wat heb je er aan om mij dood te maken. Gooi me weer in het water en laat mij wegzwemmen.”

„Wel,” zei de visscher, „maak je niet zoo druk. Want een visch die praten kan, zou ik toch weer laten zwemmen.” En hij legde de visch weer in het water.

„Dank je wel,” zei de visch. „Als ik je soms eens helpen kan, roep me dan maar bij mijn naam. Ik heet hier „mannetje Timpetee.” Meteen dook hij onder, maar liet een lange streep bloed achter door de scherpe haak, die hem verwond had.

De man wilde niet verder visschen en ging terug naar zijn hut.

„Man,” zei zijn vrouw, „wat ben je vroeg terug, heb je vandaag niets kunnen vangen?”

„Nee,” zei de man, „ik ving wel een visch, maar die zei dat hij een betooverde prins was; toen heb ik hem maar weer laten zwemmen.”

„Wat,” zei zijn vrouw, „heb je dan geen wensch gedaan?”

„Wel nee,” antwoordde de man, „wat zou ik dan moeten wenschen?”

„Och,” zei de vrouw, „het is toch niet prettig, altijd in die ellendige hut te wonen, het is hier zoo

nauw en zoo vuil. Ga maar naar de zee terug en vraag om een aardig huisje.”

De man had er niet veel zin in, hij vond het niet noodig, maar deed toch wat zijn vrouw verlangde. Toen hij aan de oever kwam, was de zee geel en groen van kleur. Hij ging in het water staan en riep:

Mannetje mannetje Timpetee,
Vischje vischje in de zee!
Die vrouw van mij, mijn Ilsebil,
Wil wat anders dan ik wil.

Daar kwam de visch aangezwommen en keek boven het water uit. „Wel, wat wil ze dan?” vroeg de visch.

„Ach,” zei de man, „omdat ik je toch gevangen had, vond mijn vrouw dat ik ook wel een wensch had mogen doen. Zij wil niet meer in de hut wonen en zou zoo graag een aardig huisje hebben.”

„Ga maar naar huis,” zei de visch, „zij zit er al in.”

Toen ging de man naar huis, en daar zag hij zijn vrouw in de deur van een mooi nieuw huisje staan. Ze riep hem toe: „Kom toch gauw binnen! Zie je, dit is toch veel beter om in

„Ga maar naar huis,” zei de visch

te wonen!” In het huisje was een woonkamer, een slaapkamer, een keuken en een kelder, alles met keurige meubeltjes, een bed met frissche lakens en dekens, blank geschuurd keukengereedschap en de kelder vol provisie. Achter het huisje was een tuintje vol bonte bloemen, groenten en vruchtboomen en een grasveld waar kippen en eenden liepen.

„Kijk,” zei de vrouw, „dat is toch mooi zoo.”

„Ja,” zei de man, „zoo moest het blijven, wat zouden we dan samen een prettig leven hebben!”

„Dat zullen we eens zien,” zei de vrouw.

Na een paar weken zei de vrouw: „Man, ons huis is toch eigenlijk wat klein, en het tuintje met het grasveld konden best wat grooter zijn; de visch had ons toch wel een grooter huis mogen geven: een echt steenen huis. Een kasteel zou beter zijn geweest om in te wonen. Hij was toch immers een betooverde prins, die zal ook wel in een kasteel gewoond hebben, en dat kan hij ons toch wel geven nu je zijn leven hebt gered. Weet je wat? Ga nog eens naar de zee en roep de visch en vraag hem dan om ons een kasteel te geven.”

„Och vrouw,” zei de man, „de visch is al zoo goed geweest om ons een huis te geven; ik vraag hem liever niet nog meer, hij zou misschien boos worden.”

„Zeur niet,” zei de vrouw, „ik weet dat hij het heel goed doen kan en hij zal je ook graag zijn dankbaarheid betoonen; ga er dus maar gerust naar toe.”

De man deed wat zijn vrouw zei, maar met tegenzin. „Goed is het niet,” dacht hij, „om nog meer te vragen.” Toen hij bij de zee kwam, was het water nog wel stil, maar de kleur was donker: violet en grijs en donkerblauw. De man ging aan het strand staan en riep:

Mannetje mannetje Timpetee

Vischje vischje in de zee!
Die vrouw van mij, mijn Ilsebil,
Wil wat anders dan ik wil.

„Wel, wat wil ze dan,” vroeg de visch.

„Ach,” zei de man verdrietig: „mijn vrouw wil in een kasteel wonen.”

„Ga maar naar huis,” zei de visch, „ze staat al voor de slotpoort.”

De man ging terug, en daar zag hij zijn vrouw voor de poort van een groot kasteel op hem staan wachten. Zij nam hem bij de hand en zei: „Kijk eens man, hoe mooi!” Nu gingen ze samen binnen, en overal waar zij kwamen stonden deftig aangekleede lakeien te buigen, de wanden van de zalen waren prachtig versierd met mooie behangsels, waarop voorstellingen van jacht met paarden en honden geborduurd waren. Achter het slot was een groot park met een bosch, en in dat bosch waren herten, reeën en hazen; en op het binnenplein in het slot waren paarde- en koestallen. De man was stil van verbazing; eindelijk zei hij: „Nu zullen we hier in dat mooie kasteel ons leven slijten en gelukkig zijn.”

„Dat zullen we nog wel eens zien,” zei de vrouw; en zoo gingen ze slapen in een bed met donzen dekens.

De volgende morgen werd de vrouw wakker toen het al klaarlichte dag was. Ze stootte haar man met haar elleboog in zijn zij en riep: „Man, sta toch op. Kijk eens door het venster. Wat een prachtige vruchtbare landstreek is dat hier. Daar moesten we koning en koningin over zijn.”

„Och vrouw,” zei de man, „waarom is dat nodig? Ik heb het hier best en ik wil niet graag koning zijn.”

„Wel, dan wil ik koning worden,” zei de vrouw.

„Och vrouw,” antwoordde de man, „hoe kan jij nu koning worden? Dat zal de visch toch zeker niet doen.”

„Man,” zei de vrouw, „ga het dadelijk vragen. Ik moet koning zijn.”

Toen ging de man op weg, heel bedroefd dat zijn vrouw koning wilde zijn. Toen hij aan de oever van de zee kwam, was het water donkergrijs van kleur en de branding bruiste en schuimde tegen het strand. Toen ging hij weer voor de zee staan en riep:

Mannetje mannetje Timpetee,
Vischje vischje in de zee!
Die vrouw van mij, mijn Ilsebil,
Wil wat anders dan ik wil.

„Wel, wat wil ze dan?” vroeg de visch.

„Ach,” zei de man, „mijn vrouw heeft het er op gezet om koning te worden.”

„Ga maar terug. Ze is het al!” zei de visch.

Toen ging de man naar het kasteel terug, maar toen hij er bij kwam, zag hij dat het veel groter was geworden; schildwachten liepen er voor op en neer; hij zag een heeleboel soldaten met muziekinstrumenten, trompetten en trommels. Binnen in de groote zaal zat zijn vrouw op een hooge troon van goud en diamanten; ze had een groote gouden kroon op, en aan beide zijden van de troon stonden zes jonkvrouwen in een rij volgens hun grootte, ieder was een hoofd kleiner dan de volgende.

„Zoo,” zei de man, „ben jij nu koning?”

„Ja,” antwoordde de vrouw, „dat ben ik.”

Hij keek haar een poosje zwijgend aan en zei toen:

„Wel vrouw, dat is nu prachtig dat je koning bent. Nu hebben we niets meer te verlangen.”

„Nee, man,” antwoordde zij, „dat ben ik nu al lang genoeg geweest, dat gaat me vervelen. Ik ben nu koning, maar ik wil keizer worden.”

„Och vrouw,” zei de man, „wat is dat nu om keizer te willen worden!”

„Man,” zei zij, „ga naar de visch, ik wil keizer zijn.”

„Och vrouw,” zei de man weer, „ik wil het liever niet aan de visch vragen; keizer kan hij je toch niet maken.”

„Ik ben koning,” zei de vrouw, „en jij bent mijn onderdaan en hebt te gehoorzamen. Ga dadelijk!”

Toen ging de man heen, en terwijl hij naar de zee ging, dacht hij: „Dat loopt nooit goed af zoo; keizer te worden is toch al te brutaal, de visch zal er eindelijk wel genoeg van krijgen.” Zoo kwam hij aan de oever. De zee was nu geheel zwart, en het stormde zoo hevig dat de golven over elkaar sloegen; in de lucht stegen rechts en links pik-zwarte wolken omhoog, alleen recht vooruit

was de hemel nog een beetje licht. De man beefde van angst, maar hij moest toch gehoorzamen en riep:

Mannetje mannetje Timpetee,
Vischje vischje in de zee!
Die vrouw van mij, mijn Ilsebil,
Wil wat anders dan ik wil.

„Wel, wat wil ze dan?” vroeg de visch.

„Ach,” zei de man, „mijn vrouw wil met alle geweld keizer worden.”

„Ga maar terug,” zei de visch, „zij is het al.”

Toen de man terug kwam, vond hij het kasteel van gepolijst marmer, met albasten beelden versierd en vol gouden sieraden. Zijn vrouw zat op een heel hoge troon, uit één stuk goud gemaakt. Ze had een groote kroon op, wel twee el hoog; en aan beide zijden van de troon stonden haar trawanten, in een rij volgens hun grootte; ieder was een stuk kleiner dan de volgende, van de kleinste dwerg af, die zoo groot was als een kleine vinger, tot de allergrootste reus, zoo lang als drie menschen boven elkaar. En voor haar troon stonden vele vorsten, hertogen en graven.

De man ging tusschen hen in staan en zei: „Vrouw, ben je nu keizer?”

„Ja,” zei zij, „ik ben keizer.”

De man keek haar een poos aan en zei toen: „Wel vrouw, dat is nu prachtig dat je keizer bent. Maar nu moet je ook tevreden zijn, want meer kan je niet worden.”

„Daar zal ik eens over denken,” zei de vrouw.

Toen gingen zij naar bed. Het beddegoed was van de allerfijnste zijde, met purperen deken, van het kostbaarste bont. Maar niettegenstaande het fijne beddegoed en de zachte kussens kon de vrouw niet slapen. Altijd moest ze denken wat ze nog meer wenschen kon. Eindelijk ging de zon op. Toen zij die door het venster opkomen zag, dacht zij: „Dat wil ik ook kunnen doen.” Nauwelijks had zij dat bedacht of zij stootte haar man wakker en zei: „Man, ga dadelijk naar de visch en zeg dat ik worden wil als Onze lieve Heer!”

De man lag nog in diepe slaap, maar hij schrok zoo toen hij die woorden hoorde, dat hij uit het bed viel.

„Ach vrouw,” zei hij, „verlang dat niet. Bedenk je toch goed en blijf keizer!”

„Neen,” zei de vrouw en ging boos overeind in bed zitten; „ik ben niet rustig en kan dit zoo niet uithouden; ik zal pas rust hebben als ik zoo ben als Onze lieve Heer.”

„Ach vrouw,” zei de man, „dat kan de visch niet.”

„Man,” zei ze, en zij keek zoo leelijk van kwaadheid, dat hij er benauwd van werd; „ik wil worden als Onze lieve Heer, ga dit dadelijk aan de visch zeggen!”

De arme man sidderde van angst; buiten stormde het zoo hevig, dat de boomen heen en weer zwiepten en de rotsen trilden; de hemel was pikzwart, het bliksemde en donderde. En aan de zee gekomen, zag hij golven als bergen zoo hoog, alle met een witte kroon van schuim op de top.

Met bevende stem riep de visscher:

Mannetje mannetje Timpetee,

Vischje vischje in de zee!

Die vrouw van mij, mijn Ilsebil,

Wil wat anders dan ik wil.”

„Wel, wat wil ze dan?” vroeg de visch.

„Wel, wat wil ze dan?” vroeg de visch.

„Ach,” zei de man, „ze wil worden zooals Onze lieve Heer.”

„Ga maar naar huis,” zei de visch, „ze zit weer in haar hutje.”

En daar zitten ze nu nog, als ze niet begraven zijn.

Sprookjesboeken van Vader Haas

NAVERTELD DOOR FELIX ORTT MET PRENTJES VAN JAN WIEGMAN
ZESDE BOEKJE
UITGAVE VAN HAAS' AZIJNFABRIEKEN N.V.
— — — HAARLEM — — —

Sprookjesboeken van Vader Haas

ZESDE BOEKJE

Sprookjes van Grimm, voor de kleintjes naverteld

DOOR

FELIX ORTT